

ятно впечатление. И тъй ний приготвихме на-бързо нѣщата си и тръгнахме. Много мои ржкописи, които не бѣхъ скрилъ въ постелката, ги унищожихъ, като ме бѣше страхъ да ги не уловятъ при влизането въ „новата тъмница“, гдѣто имаше да преглеждатъ отъ-ново нѣщата ни.

Като излѣзохме отъ тъмничниѣ врата, съгледахме че отъ двѣтѣ ѝ страни стояха кѣто на бусия до пет-десетъ забтии. Тъмничниятъ мюдюринъ, който се страхуваше отъ сериозно възбунтуване, бѣше ги намѣстилъ тамъ, щото на пръвъ знакъ да се хвърлятъ вжтрѣ върху ни. А ние всичкома бѣхме едвамъ десетъ души! Но ние пакъ изругахме тѣхниятъ кжсъ умъ и плашливостѣта имъ, и тръгнахме забиколени отъ дваестина забтии напредъ.

Минахме прѣзъ много улици и пазари догдѣ не стигнахме на голѣмата пияца „Атъ-мегданъ“, отъ-предъ която се въздига колкото голѣма, толкозъ и дивната джамия Аи-София, а отъ дѣсната ѝ страна — пространната тъмница „Мехтеръ-хаане“.

Като влѣзохме прѣзъ главниѣ врата, минахме прѣзъ втори, вжтрѣшни и се възвихме на дѣсно, като оставихме отъ лѣво болницата и входѣтъ въ градината отъ първиятъ дѣлъ на тъмницата, който се вика Терсъ-хаане и въ който живѣяха прангаджинѣтъ, а между тѣхъ и Борковски. Ний покрачихме на-дѣсно по пжтечката отъ външната тъмнична градина, минахме прѣзъ трети врата и се спрѣхме предъ четвърти, гдѣто прегледаха нѣщата ни. Моитѣ ржкописи въ постелката минаха щастливо, подиръ което пустинаха ни въ голѣмниятъ дворъ отъ другиятъ дѣлъ на тъмницата, който се викаше „Централна Цариградска тъмница“.

Отъ лѣво видѣхме самото здание, въ което имаше да ни затворятъ, а отъ дѣсно зиловетѣ, които затва-